

Kanoën

Zo'n slordige vijftien jaar geleden ging ik mee met een rondvlucht boven Texel. Niet van harte, maar toch. Een mens laat zich wel eens overhalen. Ik vond het doodeng, vooral tijdens het opstijgen van het vliegtuigje. Zoals een oud gezegde: ik kneep hem als een ouwe dief.

Maar toen we eenmaal horizontaal vlogen, verdween m'n angst en durfde ik naar beneden te kijken. Man! Wat is ons eiland mooi zo vanuit de lucht. Het was dan ook de allereerste keer dat ik sowieso vloog. Dit ziet een vogel dus. Wauwhh!!!

Het viel me op dat er best wel veel kanalen, of moet ik tochten zeggen, over ons eiland lopen. Dit alles voor een goede afwatering. Maar, dacht ik tijdens deze aanblik, verder wordt er weinig gedaan met die kanalen. Wat zou ik hier graag eens overheen willen roeien! Afijn, we zijn veilig geland en ik was toch blij dat ik was meegegaan. Uit de lucht ziet alles er toch wel heel anders uit.

De gedachten over het roeien lieten me niet los. Zo nu en dan dacht ik er weer eens aan als een stil verlangen, een droomwens. Toen deze zomer m'n zoon aan me vroeg: "Mam, wat zou jij nou nog eens samen met mij willen doen?", antwoordde ik "Dat is niet zo moeilijk en nog dichtbij ook. Wat ik al jaren graag zou willen is..." Zo vertelde ik hem mijn grote, diepe wens. Daar hoefde ik niet lang over na te denken. "Mam," zei hij, "dat vind ik een goed idee. Daar ben ik wel voor te porren. Je wilt met een kano? Helemaal goed, want die varen lekker licht. Ik ga wel eens googlen voor je en dan komt het wel goed."

En zo, tot een paar weken terug, belde hij me op vanuit Groningen, waar hij lag met z'n schip, want hij is kapitein op een sleepboot. Hij vroeg me m'n laptop te pakken en met aanwijzingen van hem – internetten is niet m'n sterkste kant – kwam ik op de juiste site, waarop prachtige kano's te koop stonden. "Kijk, mam, die ga ik bestellen. Dat is een goeie kwaliteit. Tweepersoons, wat willen we nog meer. Over drie dagen wordt hij al thuisbezorgd."

Zo was het ook, twee dagen later was hij er al. Nog eerder dan m'n zoon, die een dag later arriveerde. Hij maakte eerst een proefronddje met z'n eigen zoon.

In De Mars is immers water zat. Ik ging de kano bewonderen toen hij op het droge lag. Ben er even in gaan zitten. Perfect. Met stoeltjes en al.

We kwamen er natuurlijk niet gelijk aan toe, maar anderhalve week later, toen de kinderen weer naar school gingen, kon ons avontuur beginnen. Met de auto naar de 'Ruugediek', daar waar het Noorden en Eierland met elkaar verbonden zijn door een dijk uit vroeger dagen, de Zaandammerdijk.

Nadat we de boot uit de auto hadden gehaald en opgepompt, de aparte bodem die zorgt voor extra stevigheid en de stoeltjes er in hadden geplaatst en de peddels hadden gepakt, namen we ieder een lus en begaven we ons lopend naar de houten brug. Daar was een mooi plat kantje, waar we de kano makkelijk te water konden laten en goed konden instappen. Moeders maar eerst. Alles ging goed. Wat zou er ook mis kunnen gaan? Niets natuurlijk. Mijn zoon aan boord, allebei een peddel, afduwen en daar gingen we. Eerst onder de houten brug door en al gauw door de eerste bocht. Als twee geboren Indianen gleden we geruisloos door het water. Met aan weerskanten het hoge riet, zo midden in de natuur, ergens op een plekje van de wereld. Alleen wij tweeën. Wat kan het leven toch mooi zijn.

Als er eenden tussen het riet vandaan het water ingleden, hielden we onze peddels stil om het gebeuren niet te verstoren. Weer een bocht, gevolgd door een lang recht stuk. Daar zwom een gans met een koppeltje halfwas gansjes voor ons uit.

Regelmatig dook er één onder water om een eind verder weer boven te komen. Eerst maar eens aangemeerd voor een versnapering. De lege verpakking uiteraard terug in de tas. Daarna weer door, helemaal naar het eind. Daar gaat het water door een koker onder de weg door en zal je moeten klunen als je verder wilt, maar dat wilden we niet. Wel waren we nieuwsgierig waar we nu precies waren. Dus even op de kant geklommen om ons te oriënteren. We waren tot de Westerboersweg gekomen. Best een eind weg. Weer aan boord, de kano gekeerd en voor de wind terug, wat toch wel sneller ging.

Na een half uur stevig roeien, we hadden niet zoveel tijd meer omdat de kinderen uit school gehaald moesten worden, kwamen we aan bij het beginpunt. Ik klauterde als eerste de kant op, ging staan, deed een stap en rolde gelijk ondersteboven. Even totaal m'n evenwicht kwijt. Zeebenen?

"Wel ja," zei m'n zoon lachend, "ga jij er maar bij liggen, hoor mam!" We hebben de kano uit het water gehaald en zijn teruggelopen naar de auto, waar we de lucht eruit haalden. Inpakken en wegwezen.

Dit was voor herhaling vatbaar, vonden we allebei. Super was het. Maar de volgende keer een andere kant op... Dus mocht je ergens over de Texelse wateren, een grijze bos krullen met een knappe, jonge vent zien roeien in een kano, dan zijn wij het. En geloof me, ik heb er nu al zin in!

Paula van Tongelen-Prins – Den Burg